

*Kartais pagalbos sulaukiame iš tų,
iš kurių mažiausiai tikimės*

Naujas knygų
JUODVILKIO DVARAS
ir
GERIAUSIAS DRAUGAS
autorės romanas

Nebijok

Indrė Vakarė

Indrė Vakarė

Nebijok

*Kartais pagalbos sulaukiame iš tų,
iš kurių mažiausiai tikimės*

Romanas

OBUOLYS

1 skyrius

Gojus

– Negali būti! – išgirdęs advokato žodžius nustėrau, mano smegenys atsisakė priimti tokią informaciją. Jo išsakytos naujienos atrodė sveiku protu nesuvokiamos. Skambėjo kaip didžiausias absurdas, kokį kada buvau girdėjęs!

Atgavęs amą pašokau nuo kietos apibrizgusios kėdės ir stipriai tvojau delnais per to pasipūtusio akiniočio stalą. Nedaug trūko, kad būčiau sulaužęs, bet man nerūpėjo. Tai, ką jis pasakė, patvirtino mano spėjimus, nors giliai širdyje visgi nenorėjau tikėti.

– Šis dokumentas įrodo mano žodžius, – ramiai, visai nekreipdamas dėmesio į mano atvirą įniršį, dėstė jis. Lėtai pasitaisė akinius ir pražiojo burną, pilną papilkėjusių dantų. – Štai... – jis ištiesė man popiergalį.

Laikė savo liesais pirštais su didžiuliais išsišovusiais krumpliais. Tikriausiai manė, kad imsiu ir skaitysiu. Kvailys!

– Šlamštas! – pagriebiau tą rašliavą ir sugniaužiau kumštyje, paversdamas lapą beverte šiukšle.

Advokato veidas kiek įsitempė, lūpos pavirto siaura linija, o tankių raukšlių žemėlapis akivaizdžiai patamsėjo.

– Aš turiu ne vieną kopiją, – pareiškė pakeldamas mažas išsigandusias akis.

Mano akys tikriausiai buvo krauju pasrūvusios, nes jis greitai nudelbė žvilgsnį ir lyg klusnus mokinukas susidė-

jo rankas ant stalo, pademonstruodamas kruopščiai prižiūrėtus nagus. Norėjau griebti jį už pilko švarko atlapų ir pakelti nuo tos tyliai girgždančios kėdės, kurioje jis nežymiai sūpavosi naikindamas paskutinius mano kantrybės lašus.

– Turėk tų kopijų nors ir po visą Kauną suslapstęs!

– Gojau, nurimk, – prabilo mano jaunesnysis brolis. Iki tol tyliai sėdėjęs šalia ir kramtęs mėtinę gumą, kurios kvapas erzino mane net labiau nei faktas, kad savo brangų laiką švaisčiau šiame pelėsiiais pridvisusiame kabinete. Velnių priėdęs studentas! Jis tikriausiai nesuvokia, kas ką tik įvyko! Kai pasitikau jį autobusų stotyje, atskubėjo su nudrengta kuprine ir plačia šypsena. Jam tuo pačiu neatsakiau – mano nuotaika buvo prasta nuo pat ankstauro ryto.

Ir apskritai, jis kaltas, kad apie šią nesąmonę sužinojau tik dabar. Po tėvo mirties jis pusmečiui išsibeldė studijuoti į Šveicariją ir niekaip negalėjo grįžti anksčiau, kad būtų perskaitytas tėvo testamentas. Po galais, per tiek laiko viską seniausiai būčiau išsprendęs!

– Užsikimšk! – užriku pasisukęs į jo pusę.

Jis žiūrėjo į mane šiek tiek ižūliomis pilkomis akimis. Tik tos akys mus ir siejo. O skyrė dvylika metų ir skirtingi charakteriai: jis visada buvo lėtapėdis, niekada nepagaudavo jam metamo kamuolio ir mieliau leisdavo

laiką savo kambaryje skaitydamas. Įstojęs studijuoti aviacijos inžineriją jis dar labiau paskendo knygoje, brėžiniuose ir nežinia kokiuose projektuose, kurie vienijo tokius nevykėlius kaip jis. Jis net su merginomis bendrauti nemokėjo, bent jau aš taip maniau, nes niekada nesu matęs jo su kokia nors žavia, ar nelabai, panele. Beje, reikia pripažinti, mes nebuvo artimi ir jį matydavau tikrai retai, todėl mano hipotezė iš tiesų tebuvo niekuo nepagrįstas spėjimas. Vis dėlto...

Aš pradėjau verslą būdamas septyniolikos. Žinoma, tėvui padedant. Bet visos idėjos buvo mano, ir aš sėkmingai jas įgyvendinau. Dabar man priklausė kelios reklamos agentūros, užsakymų daugėjo, o prieš porą metų pagaliau išplaukėm į tarptautinę rinką. Aš uždirbau pinigų, o mano brolis kol kas tik sėkmingai švaistė tėvo palikimą.

– Perspėju! – atsigrėžiau į vis dar ta pačia poza sėdintį ir net krustelėti bijantį advokatą. – Aš dabar pat užginčysiu tą popiergalį ir galėsi juo nors ir užpakalį valytis!

– Gojau, tu peržengei ribą, – taip pat ramiai kaip ir advokatas pratarė Andrius, vis dar kramtydamas tą prakaitą gumą. Norėjau išplėsti ją broliui iš dantų ir užklijuoti jam burną. Kad neaiškintų man apie ribas. Mano ribos išsitrynė jau prieš kurį laiką, ir aš dabar nesakysiu, kas viso to kaltininkas. Ar kaltininkė.

– O tau viskas atrodo gerai?! Tau šeimos namai nieko nereiškia? Tu augai ne ten? Tau visai nesvarbu, kad tavo nukvakęs tėtutis paliko namą kažkokiai paleistuvei? Tai *mūsų* namai! Mūsų vaikystės namai! – rėkiau jam į veidą, rankomis įsikibęs į jo kėdės atlošą. Nuleidęs galvą brolis tylėjo. Pats suvokiau, kad elgiuosi kaip nevaldomas ir be gailesčio hormonų draskomas paauglys. Vos tik sužinojau šią pribloškiančią naujieną, manyje tarsi sprogo bomba ir išdrabstė visur aplinkui visas blogiausias savybes. Bet tai dar ne pabaiga, nes aš visko taip nepaliksiu!

– Žinoma, kad reiškia, – po pauzės vis dar taip pat ramiai, bet kartu ir pašaipiai prabilo Andrius. Net nuste-
bau, kad jis moka taip kalbėti. – Bet namas griūvantis ir, jei manęs neapgauna atmintis, o ji manęs niekada neap-
gauna, tu, mielas broli, ten nesilankei jau daugelį metų.

Niekam nebuvo paslaptis, kad su tėvu bendrauti man nesisekė. Gal todėl, kad buvome labai skirtingi, o gal to-
dėl, kad labai panašūs – abu impulsyvūs kaip degtukai ir greitai pasinaudoti visais įmanomais žodiniais ginklais. Nesutardavom VISAIS klausimais.

Kol mama buvo gyva, viskas ėjosi ne taip blogai. Ji uoliai puoselėjo tradicijas, turėjome matytis bent porą kartų per savaitę. Tėvas nepraleisdavo progos priekaiš-
tauti man dėl to, kad niekur nestudijuojau. Iš pradžių ma-
niau, kad man to nereikia, paskui, verslui įsisukus, pra-
dėjau mokytis neakivaizdžiai. Bet tėvui nieko apie tai

nesakiau. Nenorėjau pamatyti jo linkčiojančio galva ir sakančio – seniai reikėjo. Žinojau, kad jo priekaištai tuo nebūtų pasibaigę. Jis man bemat imtų aiškinti, kad turiu vesti, keisti gyvenimo būdą, nusipirkti namą, šunį, o tada dar parūpinti jam anūkų.

Juoda katė per mūsų bendrą gyvenimą prabėgo paau-glystėje. Kai užklupau jį su sekretore. Į gerbiamo Kauno miesto teisėjo kabinetą užėjau nepasibeldęs, buvau vi-siškai tikras, kad rasiu jį palinkusį prie popierių, kažką atidžiai skaitantį, sparčiai krutinantį išsausėjusias lūpas, įsigilinusį į kokią ypač svarbią bylą.

Bet vos pravėręs duris išvydau jį ant popieriais nu-kloto darbo stalo parsivertusį tą trumpus sijonus kasdien seginčią raudonplaukę. Nuostabą keitė pasibjaurėjimas, pasibjaurėjimą pakeitė pyktis. To visa griauinančio pyk-čio nenumalšino nei jo prašymai niekam neprasitarti, nei grasinimai. Vos grįžęs namo viską iškløjau mamai.

Keista, šioje situacijoje aš mažiausiai galvojau apie ją. Galvojau apie save, galvojau, koks esu įžeistas, išduotas, nelaimingas, nes praradau taip ilgai garbintą autoritetą, kuriuo besąlygiškai tikėjau, į kurį lygiavausi ir kurį my-lėjau taip smarkiai, kad po to įvykio ėmiau nekęsti visa savo esybe.

Tik po kelerių metų suvokiau, kad į tykų ežerą ėme-čiau sunkų akmenį, kurio sukelti pūslai ilgai nedingo

nuo vandens paviršiaus. Mama, iki tol buvusi linksma, spinduliuojanti laime, pavirto savo pačios šmėkla. Tas pasikeitimas neįvyko akimirksniu. Iš lėto, pamažu ji grimzdo į liūdesio liūną. Ėmė kaltinti save. Aš savo pyktį ir nuoskaudas išrėkdavau, lengvai įsiveldavau į audringus ginčus, o ji reagavo visai priešingai. Ji tyliai graužė save, nuolankiai užsikrovė našta ant savo pečių. Tokią sunkią, kad negalėjo panešti.

Nemanau, kad vėžys jos kūną palaužė atsitiktinai. Manau, kad viskas buvo susiję. Ir aš buvau dėl to kaltas. Aš viską sugrioviau. Bet pirmiausia tai padarė mano tėvas. Žmogus, kurį iki tol laikiau idealu.

Metams bėgant mano pyktis neblėso, rodės, tik augo. Tėvui mirus viskas turėjo nuslopti, tačiau galvoje vis sukosi *jos* paveikslas. Atrodė, jog dabar radau į ką nukreipti savo pyktį nebijodamas, kad vėl padarysiu ką nors blogo savo šeimos nariui. Ji buvo svetima ir man nerūpėjo. Kartojau sau ilgai ir nuobodžiai, kad ji man visiškai nerūpi, kad ji – niekas. NIEKAS! Viena iš daugelio mano tėvo meilužių. Ir aš pasistengsiu, kad ji prakeiktų tą dieną, kai su juo susipažino.

– Ji pasigailės, – iškošiau pro sukąstus dantis ir trenkęs durimis išbėgau.

Staiga tame ankštame kabinete man pradėjo trūkti oro. Prisiminimai kaip erškėtrožės spygliai susmigo į neužgijusias žaizdas.

Neatsigręždamas nulėkiau prie automobilio ir gero-
kai per greitai nurūkau Kauno gatvėmis. Man nerūpėjo,
kaip Andrius grįš į Vilnių, kas jį nuves iki stoties. Man
buvo nusišpjaut į viską. Sunkiai tramdomas pyktis už-
liejo mano mintis, galėjau galvoti tik apie ją. Aprimau
tik pervažiavęs didžiąją dalį miesto. Stabtelėjęs prie kie-
kvieno raudonai degančio šviesoforo jaučiau, kaip mano
kvėpavimas rimsta, o vairą rankomis gniaužiu nebe taip
stipriai. Artėdamas prie savo vaikystės namų pagaliau su-
pratau, kad vėl pradedu blaiviai mąstyti. Tačiau nebuvo
nė užuominos apie susitaikymą su paskutine tėvo valia.

Tai buvo raudonų plytų namas. Erdvus, pastatytas ne
itin seniai, tačiau per paskutinius metus, kai tėvas gyveno
vienas (o gal ir ne), jis tapo gerokai apleistas. Ir rožių,
kurias taip mėgo ir puoselėjo mama, buvo likę tik keli
nedideli krūmai.

Privažiavęs prie gyvatvorėje paskendusios tvoros ste-
beilijau į pilkšva migla aptrauktus langus, aptrupėjusį
kaminą ir girgždančią vėjarodę, kuri sukaliojosi į visas
puses, seniai nebeatlikdama savo tikrosios paskirties. Į
kiemą vedantys vartai buvo visiškai supuvę, vos laikėsi

ant senų surūdijusių vyrių, o jų spalva priminė lietaus pritvinkusius, beveik juodus debesis.

Pravėrus automobilio dureles mano veidą paglostė saldus vėlyvos gegužės vėjas, lengvai it laumė šokantis tarp paskutinius žiedus brandinančių šakų. Atrodė, kad tik čia, toli nuo miesto, galėdavai užuosti tuos tikruosius kvapus – pirmųjų gėlių žiedus, galėdavai išgirsti tą paslaptingą dangų remiančių pušų šlamesį. Tarsi kokį murmesį pasakos, kurią vos vos girdi, nes jau keliauji klampiu taku į gilaus miego karalystę.

Nesilankiau čia nuo to laiko, kai mirė mama. Vadinas, jau keletą metų. Viskas pasikeitė, bet kartu liko taip skaudžiai artima ir sava. Susikišęs rankas į džinsų kišenes, tarsi norėdamas save apsaugoti, apsiginti nuo nematomų demonų, įžengiau į nedideliais akmenimis grįstą kiemą. Kažkur toli sukukavo gegutė. Klausiausi užsimerkęs, bandžiau prisiminti, kada paskutinį kartą girdėjau jos linksmą balsą.

Krūptelėjau išgirdęs kažką barkštelint. Atmerkęs akis pasukau galvą į to garso pusę. Pamačiau ją. Klūpėjo prie jau spėjusių sužaliuoti rožių krūmų, sukišusi rankas į šviežiai išpurentą žemę. Jos juodi plaukai buvo susegti, tačiau kelios nenaudėlės sruogos, išsivadavusios iš nelaisvės, krito ant blyškios veido odos, vinguriavo palei ausį, švelniai glostė nuogą kaklą. Ant skruostų gulė ilgos juodos blakstienos, raudonos lūpos buvo pravertos. Drabužis su petnešėlėmis, kurią ji vilkėjo, neslėpė pilnos krūtinės,

raustelėjusios nuo negailestingos pavasario saulės ir taip traukiančios mano žvilgsnį, kad atrodė fiziškai sunku nukreipti akis kur nors kitur. Buvau matęs ją gal tris kartus. Ir kiekvieną kartą nustebdavau dėl jos poveikio man. Tarsi kokia burtininkė, o gal ragana, ji sugebėdavo išmušti mane iš vėžių net nieko nesakydama. Net nežiūrėdama į mane. Tiesiog būdama netoliese. Mintys apie ją mano galvoje plito it koks maras, kaip siautulinga audra, žadinanti tokius jausmus, apie kuriuos nė neįtariau.

Nekenčiau jos. Niekinau ir norėjau įskaudinti.

Bijojau jos.

Ją stebėdamas jaučiau, kaip širdis pradėjo skaudžiai daužytis krūtinėje, tarsi norėtų praplėsti marškinius ir iššokti lauk. Mano nagai susmigo į delnų odą – sugniaužiau kumščius kišenėse. Drebjau visu kūnu – nuo įtampos, nuo jėgos, nuo jos galios man.

Neleidau sau pagalvoti apie tai, kas būtų, jei būčiau susipažinęs su ja kitomis aplinkybėmis. Nebuvo ir negalėjo būti jokių „jei“. Ji buvo viena iš mano tėvo guolio šildytojų. Paskutinė. Prakeikta barakuda, privertusi nukvakusį senuką palikti jai šeimos namus. Šeimos, kurios seniai nebebuvo. Šeimos, kuri visada kybojo ant bedugnės krašto. Bet man tai buvo principo reikalas. Meilužė sugriovė mūsų šeimą, meilužė kalta dėl mamos ligos ir skausmingos mirties. Ši mergšė pasigailės, kad prasidėjo su mano tėvu. Ji labai labai gailėsis.

2 skyrius

Olivija

Nuo Alfredo mirties buvo praėjęs pusmetis. Nors jo ir nebebuvo, gyvenimas tekėjo sena vaga. Pirmosiomis dienomis tai mane stebindavo. Kai tavo pasaulį išjudina žemės drebėjimas, būni įsitikinęs, kad visi aplinkui tai pajuto, tačiau netrukus suvoki, jog visi kaip ir anksčiau skuba su savo reikalais, turi savų rūpesčių, planų. Kad niekam nesvarbu.

Rūpintis sodo augalais pradėjau netrukus po to, kai su juo susipažinau. Sodas buvo labai apleistas, tarp piktžolių vos galėjai įžiūrėti tikruosius augalų karalystės šeiminkus. Bet mano entuziazmas ir vos ne maniakiškas užsispyrimas prikėlė kadaise tobula vadintą kiemo puošmeną ir pavertė vėl verta dėmesio.

Po laidotuvių ilgai nedrįsau čia užsukti. Bet pavasariui ritantis į pabaigą supratau, kad turiu pasirūpinti lepiais augalais. Šis sodas buvo nuostabus. Nors ir apleistas, bet toks gyvas ir prašantis pagalbos, kad nugalėjau savo dvejones ir atvažiauvau. Pradėjau darbus anksti ryte, o darbar, saulei pamažu besiritant link horizonto, daugiau nei pusė žaliuojančių grožybių vis dar laukė mano dėmesio. Kuriuo troškau pasidalyti.

Sruogos kuteno veidą, pabandžiau nubraukti jas žemėtomis rankomis. Nepavyko. Tada pamačiau jį. Gerai, kad klūpėjau, nes mano kūnas kone nutirpo. Pristigo kvapo, o pirštus giliau suleidau į žemę tarsi ieškodama atramos.

Stovėjo užstodamas saulę. Aukštas, lieknas, su ilgais, ant kaktos krentančiais ir žemiau apykaklės susiraičiusiais juodais plaukais. Išraiškingi antakiai buvo suraukti, o pilkos akys degė nuožmiu priešiškimu. Nežinau, kiek laiko jis mane stebėjo. Tuo labiau nežinojau, kodėl jis manęs taip stipriai nekenčia.

Kai pirmą kartą pamačiau Gojų, netekau žado. Tikrai. Jis neabejotinai buvo gražus, tačiau atrodė atšiaurus ir grubus – kartu ir gundė, ir baugino. Nepaisant to, tikėjausi, kad jis bus toks pat malonus ir sąmojingas kaip Alfredas ir Andrius. Klydau.

– Jautiesi šeimininke? – paklausė vos krutindamas lūpas. Tyliai, tačiau aš išgirdau.

– Nesuprantu, – nerišliai sumurmėjau. Giliai įkvėpiau ir ruošiausi atsistoti.

Jis keliais dideliais žingsniais priėjo akmenimis grįstu siauru takeliu prie manęs ir netrukus jau žiūrėjau į jo švarius tamsiai rudus verstos odos batus. Sukaupiau pastutines jėgas ir atsistoju. Jam atsidūrus taip arti, užuodžiau jo kvėpalus, bet ne tai siuntė drebulį mano kūnu. Jo buvimas šalia tarsi atviras laidas grąsinosi nutrenkti vos tik prisilietus.

– Ką tik sužinojau naujienas, – pašaipiai kalbėjo jis. – Tikriausiai nesitvėrei savam kailyje laukdama, kada viskas įsiteisės.

– Apie ką tu kalbi? – tyliai paklausiau, vis dar nedrįsdama pakelti akių. Jo balti marškiniai buvo sukišti į džinsus, o liemuo apjuostas plačiu rudu diržu, kurio sagtis gaudė paskutinius vakarėjančios saulės spindulius.

– Tas apsimestinis nekaltumas tau tinka. Tikriausiai tai tavo prekės ženklas, bruožas, kuris parklupdo visus naimumo nestokojančius senius. Buvai viską kruopščiai suplanavusi, ar ne? Planas išties puikus, o rezultatai – stulbinantys... Tikriausiai labai savimi didžiuojiesi.

– Aš... – papurčiau galvą. Visiškai nesupratau, apie ką jis kalba. Ar jo buvimas greta mane taip veikia, ar jis kalba kokia nors svetima kalba?

– Manai, kad savo kūnu gali gauti viską? – jis suėmė ranka mano petį ir nestipriai papurtė. Sudrebėjau pamaniusi, kad pastums mane arba suduos. Kojos tapo tarsi švininės, rankos taip pat. Išsigandau, kad neturėsiu jėgų priešintis. Bet panikai dar nespėjus užvaldyti kūno, jis staigiai atitraukė ranką ir žengė žingsnį atgal.

– Jis paliko tau šiuos namus. Negi nesidžiaugi? – paklausė.

Jo balsas šiek tiek drebėjo. Ir tai, ir jo žodžiai privertė mane pažvelgti jam į akis. Pilką bedugnę, sklidiną pašaipos ir paniekos. Jei žvilgsniu būtų galima sutraiškyti žmogų, Gojus tikrai galėtų tai padaryti be menkiausių pastangų. Ir jo širdis tikriausiai nė nevirptelėtų. Vis dėlto

tikėjausi, kad klystu. Negi Alfredas galėjo užauginti tokį pabaisą?

– Nesuprantu, apie ką tu kalbi, – pakartojo.

Tikrai nesupratau. Atrodė, kad jis kalba apie kažką, kas su manimi visai nesusiję.

– Apsimeti, – jo veide pasirodė šypsena, tačiau ji labiau priminė priverstinę grimasą. Tokią, kuri verčia pasijusti labai nejaukiai. – Tu puiki aktorė, Olivija. Tikrai pasigėrėtinai puiki, – šaltos akys klaidžiojo mano veidu, tarsi ko ieškomamos. Ką jis iš tikrųjų bandė išvelgti, niekada taip ir nesužinojau. Galėjo matyti tik žemėmis išpurvintą mano veidą su greitai džiūstančiais prakaito lašeliais. Kol mes kalbėjomės, saulė pasislėpė už netoliese žaliuojančio miško, ir man jau darėsi vėsu.

Kurį laiką tylėjau, bandydama suvokti jo išsakytas naujienas. Su Alfredu niekada apie tai nekalbėjome, ir aš tikrai nė vienos vienintelės mažytės minties neturėjau, kad jis mirdamas man galėtų ką nors palikti. Jis labai man padėjo, kai maniau, kad jau nieko šviesaus mano gyvenime nebus. Kai buvau visiškai palūžusi. Išsigandusi ir nežinanti, kaip galėčiau apsiginti.

Aš vertinau ir branginau jo draugystę, ilgus pokalbius, kartu praleistą laiką, tačiau niekada nedariau nieko siekdama naudos. Todėl šie užgaulūs Gojaus žodžiai mane žeidė. Priminė mano pirmąjį vyrą, sugrąžino